

ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Των Αθανάσιου Δρούγα, Λεμονιάς Κυριακάτη, Γεωργίας Μεσάζου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- Α) ΓΙΑΝΝΗΣ
- Β) ΕΛΠΙΔΑ
- Γ) ΜΑΡΙΑ
- Δ) ΑΧΜΕΤ

Ένα απόγευμα τρεις έφηβοι, ο Γιάννης, η Ελπίδα και η Μαρία παίζουν μπάσκετ στο γηπεδάκι της γειτονιάς τους, στα Πατήσια. Ένα συνομήλικό τους αγόρι με πατερίτσες, ο Αχμέτ κάθεται στις κερκίδες και παρακολουθεί το παιχνίδι. Του λείπει το αριστερό του πόδι. Οι τρεις έφηβοι δεν έχουν αντιληφθεί το αγόρι στις κερκίδες.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

ΜΑΡΙΑ, μάρκαρέ την γρήγορα, μη βάλει καλάθι!

ΕΛΠΙΔΑ:

Κοιτάτε να μαθαίνετε!

Η Ελπίδα προσπερνάει γρήγορα τη Μαρία και βάζει τρίποντο. Η μπάλα πέφτει στο έδαφος και αναπηδάει προς τον Αχμέτ.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Πώς γίνεται και νικάς πάντα;

ΕΛΠΙΔΑ:

Πρέπει να προσπαθήσετε περισσότερο!

ΜΑΡΙΑ:

Άσε τους κομπασμούς και πήγαινε πάρε την μπάλα!

Η Ελπίδα γελάει και πάει να πάρει την μπάλα όμως ο Αχμέτ την πιάνει, σουτάρει και βάζει τρίποντο. Η Ελπίδα τον πλησιάζει.

ΕΛΠΙΔΑ:

Τι καλάθι! Φαίνεται ότι ξέρεις μπάσκετ. Αν θέλεις, μπορείς να παίζεις μαζί μας.

Η Ελπίδα προσέχει το πόδι του Αχμέτ και εκείνος κοιτάζει αμήχανα κάτω.

ΕΛΠΙΔΑ:

Συγγνώμη... Δεν πρόσεξα το πόδι σου! Χίλια συγγνώμη! Είμαι η Ελπίδα και είμαι μαθήτρια στο Λύκειο εδώ δίπλα.

ΑΧΜΕΤ:

Δεν υπάρχει θέμα. Γεια σου Ελπίδα με λένε Αχμέτ.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Ελπίδα! Θα έρθεις επιτέλους! Τι κάνεις τόση ώρα;

Η Ελπίδα κάνει νόημα στον Γιάννη και στη Μαρία να πλησιάσουν.

ΕΛΠΙΔΑ:

Γιάννη, Μαρία, από εδώ ο Αχμέτ.

Οι τρεις έφηβοι συστήνονται και χαιρετιούνται.

ΕΛΠΙΔΑ:

Λοιπόν Αχμέτ, από πού είσαι ;

ΑΧΜΕΤ:

Είμαι από τη Συρία, μία χώρα που έχει πόλεμο και τους τελευταίους μήνες μένω εδώ στην Ελλάδα, στο σπίτι ενός φίλου μου. Σε λίγο καιρό θα φύγω και θα πάω στη Γερμανία, για να μείνω με την αδερφή μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Στο εύχομαι! Πάντως μιλάς πολύ καλά ελληνικά! Πώς έμαθες σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα;

ΑΧΜΕΤ:

Όταν ήμουν στην πατρίδα μου ο πατέρας μου, μου μάθαινε ελληνικά. Ήταν καθηγητής και είχε μελετήσει πολύ τους αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους. Αγαπούσε την ελληνική γλώσσα και τον ελληνικό πολιτισμό.

Ενώ μιλούσε ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του Αχμέτ στο μάγουλό του και το σκούπισε βιαστικά.

ΕΛΠΙΔΑ:

Από ότι είδα ξέρεις να παίζεις πολύ καλά μπάσκετ! Έχεις πολύ καλό σουτ! Έπαιζες παλιά;

ΑΧΜΕΤ:

Αγαπώ το μπάσκετ. Όταν ήμουν μικρός, έπαιζα μπάσκετ. Όποτε μπορούσαμε, πηγαίναμε στο γήπεδο της γειτονιάς με τους φίλους μου και παίζαμε. Μάλιστα ήθελα να γίνω μπασκετμπολίστας!

(Ο Αχμέτ αναστενάζει)

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Ήθελες;

Η Ελπίδα σκουντάει τον Γιάννη διακριτικά και ακολουθεί σιωπή και αμηχανία.

Τελικά ο Αχμέτ παίρνει τον λόγο

ΑΧΜΕΤ:

Να φανταστώ ότι θέλετε να με ρωτήσετε για το πόδι μου.

ΜΑΡΙΑ:

Όχι, όχι δεν θέλουμε να σε κάνουμε να αισθανθείς άβολα. Σίγουρα θα σε στενοχωρεί αυτή η συζήτηση.

ΑΧΜΕΤ:

Τώρα πια μπορώ να μιλώ για όσα έζησα.

Τα παιδιά κάθονται στις κερκίδες και περιμένουν με ανυπομονησία να ακούσουν.

ΑΧΜΕΤ:

Θυμάμαι μία μέρα καθώς βρισκόμουν στο ζαχαροπλαστείο της μητέρας μου, ακούσαμε σειρήνες και τρέξαμε πανικόβλητοι στο καταφύγιο. Ερχόταν...

ΕΛΠΙΔΑ:

Τι ερχόταν;

ΑΧΜΕΤ:

Ο όλεθρος! Έσκασαν οι πρώτες βόμβες, άνθρωποι έτρεχαν ουρλιάζοντας στους δρόμους, άνθρωποι διαμελίζονταν μπροστά στα μάτια μου ή θάβονταν στα συντρίμμια. Ανάμεσά τους και η μητέρα μου και ο μικρότερος αδελφός μου.

ΜΑΡΙΑ:

Και εσύ; Τι έκανες; Πώς σώθηκες;

ΑΧΜΕΤ:

Όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Το μόνο που θυμάμαι, πριν πέσω ανείσθητος ήταν οι κραυγές της μητέρας μου και του μικρού μου αδερφού. Ήμουν πολλές ώρες ανείσθητος και όταν ξύπνησα βρισκόμουν πάνω σε ένα παλιό, σαραβαλιασμένο ράντζο. Όταν

συνήλθα, συνειδητοποίησα ότι βρισκόμουν σε ένα υπόγειο που λειτουργούσε ως νοσοκομείο και που ήταν γεμάτο με τραυματίες από τον βομβαρδισμό. Πλέον ήμουν μόνος!

ΕΛΠΙΔΑ:

Πώς άντεξες; Πρέπει να είσαι πολύ δυνατός!

ΑΧΜΕΤ:

Άντεξα, γιατί το μυαλό μου είχε παραμείνει κολλημένο στις όμορφες εικόνες από το παρελθόν, σε όσα είχα ζήσει με τους αγαπημένους μου εκεί, πριν τον πόλεμο. Τότε που όλα ήταν ωραία. Ήμασταν ανέμελοι χωρίς έγνοιες και προβληματισμούς, ανυποψίαστοι για όσα μας περίμεναν! Όλοι ήμασταν σαν μία μεγάλη οικογένεια. Τα παιδιά έπαιζαν χαρούμενα στους δρόμους και στις αλάνες ως το βράδυ. Οι γειτονιές ήταν γεμάτες με γέλια και με όμορφες μυρωδιές. Οι άνθρωποι ήταν χαρούμενοι παρά τις διαφορές τους. Δεν θα ξεχάσω τα παραμύθια που μου διάβαζε η μητέρα μου κάθε βράδυ. Αν μπορούσα να σταματήσω τον χρόνο τότε, θα το έκανα αλλά δυστυχώς κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Βλέπετε δεν έχουν όλες οι ιστορίες αίσιο τέλος!

ΓΙΑΝΝΗΣ: (ρωτά με ενδιαφέρον και αγωνία)

Μα πώς άλλαξε η ζωή σας; Γιατί έγιναν όλα αυτά;

ΑΧΜΕΤ:

Ξεκίνησε ο πόλεμος. Η χώρα μου βυθίστηκε στη βία και στο σκοτάδι. Ο πατέρας μου και ο μεγάλος μου αδερφός πήγαν να πολεμήσουν. Ο πατέρας μου με αγκάλιασε και μου υποσχέθηκε ότι θα επιστρέψει και θα τον ξαναδώ σύντομα, παρόλο που ξέραμε και οι δύο ότι μπορεί να μην ξαναβρεθούμε. Τελικά δεν ήρθε ποτέ πίσω, ούτε αυτός ούτε ο αδερφός μου. Είχα μείνει στο σπίτι εγώ με τη μητέρα μου και τον μικρό μου αδερφό. Η μεγαλύτερη αδελφή μου είχε φύγει στη Γερμανία για σπουδές, πριν ξεσπάσει ο πόλεμος. Όλοι πλέον στη χώρα μου ζούσαμε μέσα στον φόβο, στον τρόμο και στην αγωνία.

ΕΛΠΙΔΑ:

Σχολείο δεν πήγαινες;

ΑΧΜΕΤ:

Όλα τα σχολεία είχαν κλείσει, οι πυροβολισμοί και οι βομβαρδισμοί ήταν καθημερινοί. Μένουμε κλεισμένοι στα σπίτια μας! Βγαίναμε σπάνια έξω για να βρούμε με δυσκολία τρόφιμα και φάρμακα. Η επιβίωση ήταν αγώνας! Πλέον η διήγηση του Αχμέτ έχει συγκλονίσει τόσο τα τρία άλλα παιδιά που ξεπερνούν τον αρχικό δισταγμό τους και ρωτούν συνέχεια τον Αχμέτ για να μάθουν περισσότερα.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Τι έκανες, αφού έχασες το πόδι σου; Πώς συνέχισες τη ζωή σου;

ΑΧΜΕΤ:

Στην αρχή είχα αφόρητους πόνους..... (παύση) Κάτι έλειπε από το σώμα μου. Αισθανόμουν μισερός! Έπεφτα κάτω συνέχεια. Σιγά-σιγά συνήθισα αυτό το έλλειμμα και άρχισα να χρησιμοποιώ τις πατερίτσες. Στην αρχή πονούσαν τα χέρια μου. Μετά από μέρες, κατάφερα να σταθώ και έμαθα να περπατάω με τις πατερίτσες. Τότε πήρα

την απόφαση να φύγω. Μάζεψα σε ένα σακίδιο ότι μου είχε απομείνει και την επόμενη μέρα μαζί με πολλούς άλλους φύγαμε με μόνο όνειρο την Ελπίδα.

ΜΑΡΙΑ:

Πού πήγατε; Πληρώσατε για το ταξίδι;

ΑΧΜΕΤ:

Ναι, πληρώσαμε ακριβά αυτούς που θα μας βοηθούσαν να φύγουμε για την Τουρκία, με ότι είχε και δεν είχε ο καθένας.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Στην Τουρκία; Πώς αποφασίσατε να πάτε εκεί; Γιατί δεν πήγατε κάπου αλλού;

ΑΧΜΕΤ:

Η αλήθεια είναι ότι δεν είχαμε πολλές επιλογές. Μας είπαν ότι το πέρασμά μας στην Τουρκία θα μας έδινε τη δυνατότητα να πάμε στην Ευρώπη, στην ειρήνη, στην ασφάλεια.

ΕΛΠΙΔΑ:

Και πώς φτάσατε μέχρι εκεί; Τι μέσο χρησιμοποιήσατε;

ΑΧΜΕΤ:

Με τα πόδια μέχρι την Τουρκία και μετά για να περάσουμε στην Ελλάδα με βάρκα. Τα τρία παιδιά συνεπαρμένα από την αφήγηση του Αχμέτ συνεχίζουν να τον ρωτούν.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Με τα πόδια; Πώς τα κατάφερες;

ΑΧΜΕΤ:

Το ταξίδι για να φτάσουμε στην Τουρκία, ήταν ένα ταξίδι στην κόλαση! Όσο ζω, δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτές τις εικόνες! Χαράχτηκαν στην ψυχή μου! Εκατοντάδες άνθρωποι ο ένας πάνω στον άλλον είτε τρέχοντας είτε περπατώντας προσπαθούσαμε να προφυλαχτούμε. Κάποιες φορές τρέχαμε να σωθούμε από τους βομβαρδισμούς και τις επιθέσεις. Κοιμόμασταν σε άθλιες συνθήκες. Πολλοί πέθαιναν από την πείνα, τα τραύματα και τις κακουχίες. Τα βράδια για να κοιμηθώ σκεφτόμουν την οικογένεια μου και ονειρευόμουν ότι ήμουν μαζί τους χαρούμενος και ευτυχισμένος. Τρόπος του λέγειν ότι κοιμόμουν δηλαδή, λαγοκοιμόμουν, φοβόμουν πολύ! Κάθε φορά που ξεκινούσαμε, αφήναμε πίσω μας νεκρούς. Το φαγητό ήταν ελάχιστο. Πέφταμε όλοι σαν τα ποντίκια και παλεύαμε πάνω από μισή φέτα ψωμί. Παράνοια... Τα ρούχα μας δεν ξεχώριζαν, είχαν γίνει πλέον ένα με το δέρμα μας. Η μυρωδιά ήταν αφόρητη, ιδρώτας, αίμα και θάνατος! Όμως όλοι είχαμε πια συνηθίσει. Είναι απίστευτο, τι συνηθίζει ο άνθρωπος!

ΑΧΜΕΤ: (δυσκολεύεται αλλά συνεχίζει την αφήγησή του)

Γυναίκες γένναγαν στους δρόμους. Το πρώτο πράγμα που έβλεπαν τα μωρά ήταν η κόλαση. Οι μητέρες έστυβαν τη ρώγα από το σταφύλι για να τα ταΐσουν. Καθημερινοί θάνατοι, πείνα, πότε κρύο, πότε ζέστη, ανασφάλεια και φόβος και η βροχή καλοδεχούμενη, γιατί μας έπλενε από τη βρώμα και το αίμα... Μία μέρα στρατιώτες μας πήραν στο κυνήγι. Εγώ και κάποιοι άλλοι μπήκαμε σε ένα μισογκρεμισμένο σπίτι. Κατάφερα και κρύφτηκα πίσω από την πόρτα. Οι πυροβολισμοί έπεφταν σαν

πυροτεχνήματα. Μπήκαν στο σπίτι... Όποιον έβλεπαν, τον σκότωναν. Κάποιοι έπεσαν κάτω παρακαλώντας για έλεος και αυτοί τους πυροβόλησαν στο κεφάλι. Έπεσε δίπλα μου ένας άντρας. Αμέσως κάλυψα το στόμα μου με το χέρι μου. Πίστευα ότι η καρδιά μου θα σπάσει! Κοίταξα από την άκρη της πόρτας και είδα έναν στρατιώτη να φεύγει. Ξαφνικά γύρισε. Με είδε. Με κοίταξε στα μάτια με ένα σκληρό ύφος που δεν θα ξεχάσω ποτέ αλλά γύρισε και έφυγε. Έφυγε, δεν έκανε τίποτα! Σκέφτομαι πολλές φορές ότι θα μπορούσα να είχα πεθάνει τότε! Μετά από πολλές μέρες πορείας φτάσαμε στα σύνορα της Τουρκίας. Όλοι έτρεξαν. Κανένας μας δεν είχε χαρτιά. Κάποιους τους συνέλαβαν, κάποιοι πέρασαν και κάποιοι δεν τα κατάφεραν. Εγώ ήμουν από τους τυχερούς! Βρισκόμουν επιτέλους στην Τουρκία!

(Όσο αφηγείται τα δραματικά γεγονότα ο Αχμέτ μπορούν πίσω του να εμφανίζονται εικόνες από τον πόλεμο στη Συρία και από τη διαδρομή στα βουνά της Συρίας-Τουρκίας)

ΓΙΑΝΝΗΣ: (συγκινημένος ρωτά τον Αχμέτ δειλά)

Όταν έφτασες στην Τουρκία, καλύτερεψαν τα πράγματα;

ΑΧΜΕΤ:

Τα πράγματα καλύτερεψαν ως έναν βαθμό. Δεν φοβόμασταν τόσο πολύ για κάποια τυχόν επίθεση αλλά τα υπόλοιπα συνεχίστηκαν. Περπατούσαμε για μέρες και το θέμα της πείνας μεγάλωνε. Έπρεπε να κρυβόμαστε όλη μέρα. Ήμασταν σε μία ξένη χώρα χωρίς χαρτιά, οι κινήσεις μας έπρεπε να είναι προσεκτικές. Το ταξίδι ήταν μεγάλο και δύσκολο και κάποιοι είχαν εξαντληθεί. Ευτυχώς το πόδι μου δεν έπαθε κάποια μόλυνση, όπως φοβόμουν. Για μένα ήταν ακόμα πιο δύσκολο να προχωράω με τις πατερίτσες! Μετά από λίγες μέρες φτάσαμε σε ένα μέρος που έμοιαζε στρατόπεδο. Εκεί τουλάχιστον μας έδιναν φαγητό. Μας είπαν ότι από εκεί θα μας πήγαιναν με βάρκες στην Ελλάδα, στη Λέσβο. Δεν μας εξηγούσαν τίποτα, δεν απαντούσαν στις ερωτήσεις μας.

ΕΛΠΙΔΑ:

Τόσοι άνθρωποι με βάρκες, μέσα στο πέλαγος και νύχτα φαντάζομαι για να μη σας αντιληφθούν!

ΑΧΜΕΤ:

Μας οδήγησαν στην παραλία που μας περίμεναν οι βάρκες για να περάσουμε απέναντι. Όλα έπρεπε να γίνουν στο σκοτάδι και πολύ γρήγορα. Αρχίσαμε να τρέχουμε προς τις βάρκες, σχεδόν ποδοπατούσαμε ο ένας τον άλλο για να ανέβουμε! Για μένα με τις πατερίτσες ήταν αδύνατο! Οι βάρκες γέμισαν με ανθρώπους απελπισμένους, κάποιοι είχαν πέσει στη θάλασσα και προσπαθούσαν να ανέβουν, ανάμεσα τους και εγώ. Πνιγόμεν, δεν μπορούσα να πάρω ανάσα. Νόμιζα ότι θα πεθάνω. Ευτυχώς κάποιος με έπιασε και με βοήθησε να ανέβω!

(Πίσω από τον Αχμέτ μπορούν να εμφανίζονται εικόνες με το φουρτουνιασμένο πέλαγος και εικόνες με λέμβους γεμάτες πρόσφυγες να παλεύουν με τα κύματα και τον θάνατο)

ΑΧΜΕΤ: (συνεχίζει συγκινημένος και με δυσκολία την αφήγησή του)

Μετά από ώρες στη βάρκα, φτάσαμε στην ακτή. Δεν τα κατάφεραν όλες οι βάρκες. Κάποιες δεν έφτασαν ποτέ στην ακτή. Για κάποιους το ταξίδι για μια καλύτερη ζωή πνίγηκε στο πέλαγος. Ανάμεσά τους και παιδιά. Πολλά παιδιά. Και κάποια άλλα έψαχναν στην παραλία τους δικούς τους. Μάταια! Είχαν μείνει μόνα και αυτά! Σαν και μένα! Δεν άντεχα άλλο! Ήθελα να πάω σπίτι!

ΜΑΡΙΑ: (συγκινημένη)

Σε μια βάρκα μπήκε και η προγιαγιά μου, τότε που καταστράφηκε η πόλη της η Σμύρνη το '22. Η ιστορία σου μου θύμισε τη δική της. Μου είχε διηγηθεί τον δικό της ξεριζωμό, παιδί ήταν και εκείνη τότε! Ήταν πολύ όμορφος ο τόπος της μου είχε πει και οι άνθρωποι ζούσαν μονιασμένοι. Ξαφνικά χάθηκαν όλα. Είδε μέλη της οικογένειάς της να χάνονται. Μαζέψαν ότι μπορούσαν και τα έβαλαν στον ώμο. Έφυγαν και έβλεπαν πίσω τις φλόγες. Έφτασαν στη θάλασσα. Ήταν πολλοί, πάρα πολλοί. Στριμώχτηκαν σε μία βάρκα και ανοίχτηκαν στο πέλαγος. Κλάματα, φωνές, τρόμος και απόγνωση. Και μετά έφτασαν στη Λέσβο. Ανακούφιση για τον γλυτωμό και αγώνας για τη ζωή που έπρεπε να ξεκινήσει από την αρχή. Είναι απίστευτο πόσο μοιάζουν οι ιστορίες σας Αχμέτ!

ΑΧΜΕΤ:

Ο πόλεμος φέρνει πάντα ολέθριες συνέπειες στις ζωές των ανθρώπων, ειδικά στα παιδιά που είναι και τα μεγαλύτερα θύματά του. Σαν και μένα υπάρχουν δυστυχώς πολλά άλλα παιδιά. Πρόσφυγες οι δικοί σας, πρόσφυγας εγώ, πρόσφυγας θα μπορούσε να γίνει ο καθένας μας. Μακάρι να καταλάβουν κάποτε οι άνθρωποι ότι πρέπει να είμαστε δίπλα και όχι απέναντι, ότι αυτά που μας ενώνουν είναι περισσότερα από αυτά που μας χωρίζουν και όλα τα παιδιά να ζουν, όπως τους αξίζει!

ΜΑΡΙΑ: (ρωτά με αγωνία)

Σε παρακαλώ Αχμέτ πες μας. Όταν φτάσατε στη Λέσβο σας φρόντισαν; Πού σας πήγαν; Πού μέναιτε;

ΑΧΜΕΤ:

Στη Μόρια, σε μία δομή για πρόσφυγες.

ΕΛΠΙΔΑ:

Και πώς ήταν η κατάσταση εκεί;

ΑΧΜΕΤ:

Άθλια... Είμαστε πολλοί, πάρα πολλοί. Οι συνθήκες ήταν δύσκολες. Μένουμε σε σκηνές και όταν έβρεχε, ζούσαμε μέσα στη λάσπη! Ξένοι σε έναν ξένο τόπο, χωρίς χαρτιά, παράνομοι. Δεν μας επιτρεπόταν η έξοδος από τη δομή, ζούσαμε σχεδόν φυλακισμένοι με τον καθημερινό φόβο της απέλασης, να μη μας στείλουν πίσω, πίσω στην κόλαση πάλι.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Ήθελες να μείνεις στην Ελλάδα;

ΑΧΜΕΤ:

Αν και αγαπούσα από μικρός την Ελλάδα, ήθελα να πάω στη Γερμανία να βρω την αδελφή μου, να έχω κάποιον δικό μου, να είμαστε μαζί και να μην είμαι πια μόνος! Όμως δεν μπορούσα, γιατί δεν είχα χαρτιά. Έπρεπε να περιμένω να βγουν.

ΜΑΡΙΑ :

Πότε ήρθες στην Αθήνα;

ΑΧΜΕΤ:

Λίγους μήνες μετά. Οι συνθήκες στη Μόρια είχαν γίνει πλέον άθλιες. Είμαστε πάρα πολλοί, συνέχεια έρχονταν και άλλοι ξεριζωμένοι. Οι ανθρώπινες αντοχές έφτασαν στα όριά τους. Κάποια στιγμή ξέσπασε και η φωτιά.

ΕΛΠΙΔΑ:

Φωτιά; Ξέσπασε φωτιά;

ΑΧΜΕΤ:

Καθόμουν στην σκηνή μου, όταν ξέσπασε, μύρισα τον καπνό και άκουσα τους ανθρώπους να ουρλιάζουν. Όταν βγήκα έξω, είδα μια πύρινη κόλαση. Η φωτιά είχε εξαπλωθεί σε όλη τη δομή. Οι άνθρωποι έτρεχαν αλλόφρονες. Φλόγες, καταστροφή και απόγνωση παντού. Το άλλο πρωί η φωτιά είχε σβήσει, το ίδιο και η Ελπίδα των ανθρώπων. Μετά από κάποιες μέρες με έστειλαν σε μια άλλη δομή στην Αθήνα. Τότε για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό πίστεψα ότι τα πράγματα μπορεί να βελτιωθούν.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Είχες δίκιο;

ΑΧΜΕΤ:

Ευτυχώς ναι. Οι συνθήκες ζωής έγιναν καλύτερες και δεν φοβόμουν τόσο. Είχα την ευκαιρία να πάω και στο σχολείο που μου είχε λείψει τόσο! Αλήθεια έχετε σκεφτεί, πόσο τυχεροί είστε που μπορείτε να πηγαίνετε στο σχολείο; Πολλά παιδιά δεν έχουν αυτή τη δυνατότητα. Ο πατέρας μας έλεγε πάντα ότι η μόρφωση είναι το «κλειδί» για μια καλύτερη ζωή. Ήμουν ενθουσιασμένος αλλά ταυτόχρονα ανησυχούσα για τα άλλα παιδιά στο σχολείο. Πώς θα με έβλεπαν; Πώς θα με αντιμετώπιζαν; Ήμουν ξένος, είχα αναπηρία και δεν μιλούσα καλά τη γλώσσα! Θα με αποδέχονταν; Θα με λυπούνταν; Ευτυχώς οι συμμαθητές μου με αγκάλιασαν και τίποτα από αυτά που φοβόμουν, δεν έγινε! Έκανα ακόμα και φίλους. Μάλιστα τους τελευταίους μήνες ο καλύτερος μου φίλος, ο Γιώργος με φιλοξενεί στο σπίτι του. Και επιτέλους βγήκαν και τα χαρτιά μου!

ΕΛΠΙΔΑ:

Τώρα τι σκέφτεσαι να κάνεις; Θα μείνεις ή θα φύγεις τελικά;

ΑΧΜΕΤ: **(κοιτάζοντας τα τρία παιδιά με δάκρυα στα μάτια)**

Θα πάω στην Γερμανία να μείνω με την αδερφή μου. Έχω τόσα χρόνια να τη δω, μου έχει λείψει τόσο! Θα σπουδάσω και θα προσπαθήσω να κάνω περήφανους τους δικούς μου, από εκεί που με βλέπουν. Ο Γιώργος θα είναι πάντα ο φίλος μου, ο αδελφός μου. Αυτή ήταν η ιστορία μου, δεν τη μοιράζομαι συχνά, μου είναι δύσκολο να τη διηγούμαι αλλά με εσάς δεν ξέρω τι έπαθα, βγήκαν όλα από μέσα μου τόσο αβίαστα! Λες και γνωριζόμαστε από παλιά!

ΜΑΡΙΑ:

Ίσως γιατί με κάποιο τρόπο γνωριζόμαστε, ίσως γιατί η ιστορία σου μας ήταν οικεία, γιατί και εμείς ξέρουμε από πρώτο χέρι τι θα πει προσφυγιά!

Οι τρεις έφηβοι σηκώνονται και αγκαλιάζουν τον Αχμέτ.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Αρκετά με τις αγκαλιές και τα κλάματα. Πάμε να παίξουμε μπάσκετ!

ΑΧΜΕΤ:

Μπάσκετ! Πόσο θα το ήθελα! Αλλά δεν νομίζω ότι μπορώ!

Τότε ο Γιάννης και η Μαρία σηκώνουν τον Αχμέτ από τις κερκίδες και τον βοηθούν να περπατήσει. Η Ελπίδα πιάνει την μπάλα και τη δίνει στον Αχμέτ.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Εδώ κατάφερες τόσα! Μπάσκετ δεν θα παίξεις;

ΑΧΜΕΤ: (κοιτώντας με αυτοπεποίθηση και τα τρία άλλα παιδιά)

Πάμε να παίξουμε!

Το τέλος του παιχνιδιού φέρνει και την ώρα του αποχαιρετισμού για τα τέσσερα παιδιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Τι παιχνίδι! Ούτε που κατάλαβα πως πέρασε η ώρα! Τι λέτε θα βρεθούμε και αύριο;

ΕΛΠΙΔΑ: (κοιτώντας τον Αχμέτ)

ΑΧΜΕΤ, αύριο μετά το διάβασμα, θα σε περιμένουμε να παίξουμε ξανά όλοι μαζί.

ΑΧΜΕΤ:

Μπορώ να φέρω και τον Γιώργο;

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Εννοείται! Θα σας περιμένουμε και τους δύο!

ΜΑΡΙΑ:

Αχμέτ, πάντα θα σε περιμένουμε, δεν είσαι από απέναντι, είσαι δίπλα μας!

Τα παιδιά αγκαλιάζονται και φεύγουν χαρούμενα.

ΤΕΛΟΣ